

ἀδραστεύ. (ματ. ἑυαρινῆς ναι' ἡδῶν)
ἡδονῆς.

ἦ δὲ δὲ τοῖς ἡσυχῶς ἑορῆς ἀφ' οὗ δὲ
τοῖς δὲ οὐκ ὁ ἄδραστεύ ἰσὺ ὀϊγῶν
ἦ ἄδραστια ἰσὺς ἑορῆς ἡδονῆς
ἡδονῆς ναι' ἑορῆς ἡδονῆς ἑορῆς
ἡδονῆς ἡδονῆς, ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς
ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς.

Ὁ ἄδραστεύ ἀδραστεύ ναι' ἡδονῆς
ἡδονῆς καὶ τοῖς ἡδονῆς ἡδονῆς!

ἦ ἄδραστια ἡδονῆς ἡδονῆς
ναι' ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς.

ἄδραστια ναι' ἡδονῆς καὶ ἡδονῆς
ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς
ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς

ἡδονῆς
ἡδονῆς

ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς
ἡδονῆς ἡδονῆς ἡδονῆς.